

— Разумѣва са.

— И не за мене. Сега азъ на монѣ бойовни другари ще почна да помагамъ.... Азъ мисля уволненитъ солдати да ги засѣля при себе си. Ще имъ дамъ какви и да е замятия, за да не мислятъ тѣ че миядѣтъ даромъ хлѣбътъ.... А слѣдъ смъртта си селото Спаское по завѣщанието си ще обрѣнѣ въ инвалиденъ домъ....

— Защо така рано са приготвявате за смъртъ?

— А на, баща ми.... Единъ день прѣди смъртта си той са прѣпираше съ васъ; всица подъ Бога ходимъ.... Въ едно азъ съмъ убѣденъ, че ще умрѣ не отъ само себе си.... Не вслѣдствие естествени причини....

— На, сега.

— Има не едни прѣдчувствия за това!... Е, и за какво да говориме.....

Слѣдъ малко, почнахъ са прѣговори съ него за назначението му въ Ахалъ-Теке.

Той самъ искаше и са домогваше за това. Първо, бойовниятъ животъ бѣше му по вкусътъ, а второ за това, че са искашаше отъ него дълбокото убѣждение, че въ планинитѣ на Теке, отчасти са разрѣшаваше вѣсточниитъ вѣпробъ..

— Тукъ свързката е глѣма. Колкото повече у насъ ще има обаяние на вѣстокъ, толкова по хубаво. Трудно е само да поправяваме дѣлото слѣдъ всичкитѣ тѣзи гении. При това вий не знаете кавказската администрация.....

— Не.

— А азъ я зная, тя съ женска ревностъ са отнася къмъ всичко... По скоро ще да ми бърка, отколкото да ми помогне.....

Приготовленията къмъ тази експедиция у него отивахъ съ трескава бързина. Чтомъ като дойдеше отъ военниятъ съвѣтъ, той сѣдаше, пишеше записки по разнитѣ детали на това прѣдприятие, влизаше въ сношения съ цѣла масса лица, на които са порѣчваше това или друго дѣло, обмислюваше и прѣдупрѣждаваше разнитѣ подготвяюща са нему „дружески услуги“ на разнитѣ благоприятели. Ближнитѣ на него людие, въ това время са измѣнихъ. На Мохова улица въ домътъ Дивова, са образува малка главна квартира. Тогава още пълковникъ Гродековъ най главниятъ сѣтрудникъ на Скобелева, а тѣй сѣщо Баранокъ и другитѣ му адютанти ходяхъ нѣкакъ си замаяни, блѣдни, изсѣхнали.